

докато най-послѣ въ IX вѣкъ се окончателно образувала въ сѣвероизточната частъ на полуострова една нова народностъ, която имала яки жизнени сили и здрава обществена наредба, та могла да издържи оная вѣковна борба за сжществуване, въ която загинали толкова народности прѣди нея и слѣдъ нея. Тая нова народностъ била българската. Тя съумѣла да прояви самостоятелностъ, както въ политическо така и въ културно отношение, да наложи постепенно своята наредба и името си на разноплеменнитѣ, разноезични и разновѣрни народности на Балканския полуостровъ и да образува отъ тѣхъ стария български народъ, който се разширилъ до третѣ морета: Черно, Бѣло и Синьо.

За да разберемъ защо и какъ именно нашата народностъ излѣзла побѣдителка въ вѣковната борба за сжществуване и се утвърдила, разширила и закрѣпнала въ Балканския полуостровъ, трѣбва да прослѣдимъ живота, дѣлата и сждбинитѣ на ония народи, отъ които се е образувала.

Пелазги. — Най-старитѣ жители на Балканския полуостровъ били пелазгитѣ, които произлизали отъ неарийската алпинска раса, отъ която били и етрусцитѣ въ Италия. Отъ Балканския полуостровъ пелазгитѣ се разширили въ Бѣломорскитѣ острови и въ Мала Азия.

Отъ пелазгитѣ сж останали у насъ така нареченитѣ „плоски могили“, малки издигнатини съ доста обширни размѣри, които се срѣщатъ най-вече въ околноститѣ на старитѣ тракийски градове (Ямболъ, Пловдивъ) и въ Сѣверна Бѣлгария. Плоскитѣ могили сж разрушени остатъци отъ прѣдисторически селища. Въ тѣхъ се намиратъ глинени сждове, орждия и оржжия отъ изгладенъ камъкъ и отъ рогове, игли отъ кости, кости на разни домашни и диви животни и др., отъ които заключаваме, че пелазгитѣ въ нашитѣ земи се занимавали съ земледѣлие, скотовѣдство и риболовство и прѣкарвали единъ първобитенъ животъ. Обаче южнитѣ пелазги, които населявали Пелопонезъ, Бѣломорскитѣ острови и Мала Азия, като по-близки до старитѣ културни земи: Египетъ и Финикия, се просвѣтили и из-